Lovranits Júlia Villő

A tündérkapu titka

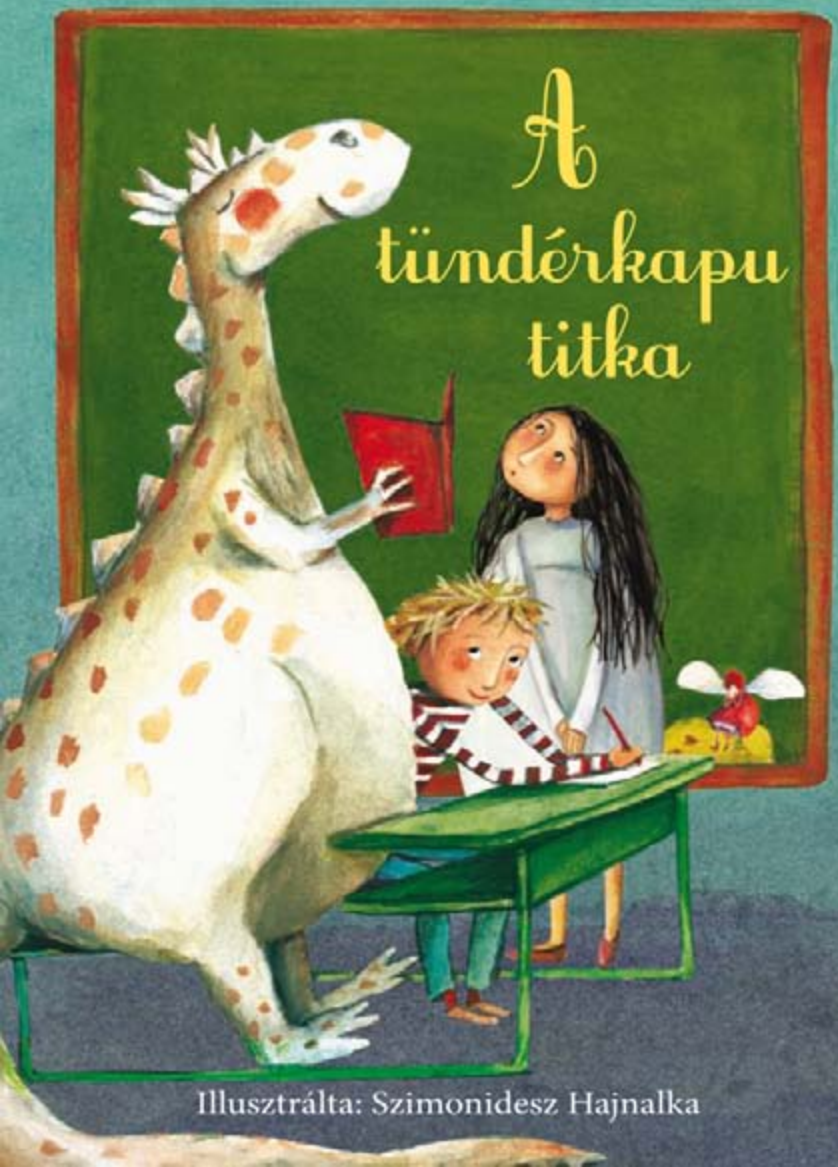

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Lovranits Júlia Villő

A tündérkapu titka

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Lívionak és anyukájának, Rékának,
akiknek Gilice sárkányt köszönhetem.

Boróka régi kedves ismerőse volt a Kapu, ami magányosan állt az egykori pályaudvar helyén. A kislány mindig erre vágott át a gondozatlan gyepen. Soha nem az új, betonozott úton ment hazafelé az iskolából, hanem azon a keskeny ösvényen, ami a Kapun keresztül vezetett, és amit az arra járók tapostak ki.

A Kapu valójában nem volt több két omladozó téglaoszlopnál – az egyikre jókora, göcsörtös zöldjuharfa támaszkodott. Valaha a pályaudvar főbejárata lehetett, de mára a síneket felszedték.

A Kapu viszont megmaradt. A kapuszárnyak már hiányoztak, de a földön még ott árválkodott néhány macskakő, közeiket felverte a gaz.

Boróka részvétből is törődött a vén Kapuval: egykor biztosan száz meg száz ember haladt itt át, útban valami távoli cél felé.

Most meg magára hagyták.

Volt, hogy csak keresztülszaladt rajta, de ha tehette, kicsit körbe is járta, megcirógatta az öreg oszlopok oldalát.

Egy októberi délutánon is éppen arra sétált. A szomorú, ritkás gyepű kutyafuttatót most mesebeli vidékké varázsolták a naplemente fényei.

Boróka megállt egy pillanatra, és rácsodálkozott a varázslatosan megszépült tájra, amikor hirtelen meglátott valamit csillogni az egyik oszlop tövében: fényes, zöldeskék kavicsot talált, úgy feküdt ott, mintha a téglák közül pottyant volna ki. Akkorácska volt, mint egy nagyobb kabátgomb, lapos és csillogó. Mint egy darabka tenger.

Boróka felemelte, és ahogy átsütött rajta a napfény, gyönyörű csigavonal rajzolódott ki a közepén.

Boróka boldogan a zsebébe tette a többi talált kincse közé, és szentül hitte, hogy az öreg Kapu ajándéka volt a kő. Ahogy folytatta az útját, az alkonyi fények mintha egy gondolattal még ragyogóbbá váltak volna, olyanná, amilyet csak az álmaiban láthat az ember.

Csipkebogyószemű

Ezen az őszön Boróka nővére, Gyöngyvér a fejébe vette, hogy márpedig csipkebogyólekvárt készít. Így aztán, mint egy magabiztos hadvezér, kivonult a barátjával, Zolival meg Borókával a közeli dombokra, amiket beleptek a csipkebogyóbokrok.

Nem ígérkezett igazán szórakoztatónak a délután, mert Gyöngyvér persze a fiújával volt elfoglalva, de ez volt Boróka szerencséje is: így könnyedén elosonhatott, távolabbra tőlük. Azért még bőven hallótávolságon belül maradtak, nem mintha Gyöngyvértől lehetséges lett volna „hallótávolságon kívül" kerülni. Gyöngyvér kibírhatatlanul sokat és hangosan tudott beszélni, főleg, ha a fiúja is a közelben volt. Csakhogy a kislány hirtelen valami más zajt is hallott, mint Gyöngyvér

Zolihoz intézett szóáradata: valahol valaki szívet tépően zokogott. Boróka visszaszaladt a nővéréhez.

– Gyöngyvér! Halljátok? Mintha valaki sírna a közelben… Nem kéne megnézni? Hátha eltévedt, és segítségre van szüksége.

Gyöngyvér egy pillanatra abbahagyta a beszédet, egy rövid ideig hallgatózott, de hiába.

– Én nem hallok semmit – rázta meg a fejét. – Biztos csak valamilyen madár volt.

– Igen, ez csak egy fekete harkály – erősítette meg Zoli is. – Azoknak van ilyen furcsa, sírós hangjuk!

Nem is törődtek többet a dologgal. De Boróka nem hagyta annyiban: a hang olyan emberi volt, olyan szívszaggató, hogy elindult arrafelé, amerről hallotta.

Néhány bokorral odébb kis ösvényre bukkant, és azt követve felkapaszkodott egy domb tetejére. Ott egy magányos galagonyabokrot pillantott meg, aminek tövében egy öregasszony ült. Az asszony hosszú, sötét haja a sarkát verte, de jó pár ezüstös ősz hajszál vegyült a feketék közé. Harangujjú, fakó, lila ruhája valaha nagyon elegáns lehetett, mára tépetten csüngött keskeny csuklójáról. Miközben zokogott, ezt hajtogatta:

– Elveszett, örökre elveszett!

Boróka közelebb lépett hozzá.

– Tudok segíteni? Mit tetszett elveszíteni? – érdeklődött félénken. Közben azért azon gondolkodott, hogy milyen messze lehetett a nővérétől, hogy egy kiáltására itt teremnének-e Zolival, ha a furcsa néni mégis bántaná. Boróka már-már úgy döntött, hogy inkább elszalad, de végül győzött benne a szánalom.

Az asszony felemelte a fejét, és úgy nézett rá, mint aki csodálkozik, hogy a kislány rábukkant. Nagyon különös arca volt: öreg, de másképp vénséges, mint általában az emberek. Sokkal öregebbnek látszott, mint bárki, akit Boróka addig ismert,

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

még a hetvenéves nagymamájánál is öregebbnek. Boróka esküdni mert volna, hogy egy százezer éves arcot lát, amennyiben létezik olyan. A szemei pedig épp olyan égővörösek voltak, mint a csipkebogyó.

A kislány hátrahőkölt, de a szomorú hölgy kedvesen elmosolyodott. Hosszan, elgondolkozva nézte a lányt, aztán megszólalt:

– Talán igen, talán tudsz segíteni. Kérlek, hozd vissza őt!

– Kire tetszik gondolni? – kérdezte Boróka.

– Őrá! Épp ilyen, mint én. Persze, nem ilyen fáradt, beteg és öreg, százszor szebb nálam. No, menj már!

A különös asszony várakozástelien nézett rá, Boróka pár lépést hátrált, aztán visszaszaladt az úton. Mikor megtalálta a nővérét, a fülébe súgta, hogy mit látott. Gyöngyvér meglepetten indult a mutatott irányba, de mire odaértek, a galagonyabokornál már nem láttak senkit.